ನಾನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಾತನಾಡ್ತೀನಿ.. ನೀವು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಹೋಗ್ಬನ್ನಿ.. ಆಗಾಗ ಮನೆಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡ್ತಾ ಇರಿ' ಎಂದು ರಾಯರನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟಳು. ರಾಯರು ಹೋದ ಬಳಿಕ ವಿಜಯಮ್ಮ ಅಪೂರ್ವಳ ಬಳಿ ಬಂದು ಅವಳ ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು,'ಅಪೂರ್ವ ನನ್ಮಗನಿಗೆ ನೀನು ಹೀಗೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿ ನಿಂತದ್ದು ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ ಕಣಮ್ಮಾ.. ಅವ್ನ ಜೀವನ ನಿಧಾನವಾಗಿಯಾದರೂ ಸರಿ ಹೋಗ್ತಾ ಇದೆ. ಈ ತಾಯಿ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಅವ್ನು ನಗುನಗುತ್ತ ಬಾಳೋದನ್ನು ನೋಡೋ ಆಸೆ.. ಅವ್ನ ಬಾಳು ಸರಿ ಹೋಗಬೇಕು. ನೀನು ಅವ್ನ ಬೆಂಬಲಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ನಿಂತ್ರೆ ಅವ್ನು ಸರಿ ಹೋಗ್ತಾನೆ' ಎಂದರು ಕಳಕಳಿಯಿಂದ.

'ನನ್ನ ಕೈಲಾಗಿದ್ದು ನಾನು ಖಂಡಿತಾ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಆಂಟಿ' ಅಪೂರ್ವ ಆಶ್ವಾಸನೆ ನೀಡಿದಳು.

'ನೀನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಸೂರ್ಯ ಅವ್ನ ತಂದೆ ವ್ಯವಹಾರ ನೋಡಿಕೊಂಡ್ರೆ ಸಾಕು. ಅವ್ನೇನೂ ಕಲೀಲಿಲ್ಲ. ಒಂಭತ್ತನೇ ತರಗತೀಲಿ ಇರುವಾಗಲೇ ಆ ಘಟನೆ ನಡೆದು ಬಿಡ್ತು. ಅವ್ನ ಶಾಲೆನೂ ಅಲ್ಲೇ ಮೊಟಕುಗೊಂಡಿತ್ತು. ಎಂಟು ವರ್ಷ ಜೈಲಾಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ಎಲ್ಲಿದ್ನೋ..ದೇವ್ರಿಗೇ ಗೊತ್ತು... ನಾನೇನೂ ಕೆದಕಿ ಕೇಳಲು ಹೋಗಿಲ್ಲ.. ಆಗಿದ್ದರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದು ಏನಾಗಬೇಕಿದೆ..? ಮುಂದೆ ಆಗಬೇಕಾಗಿದ್ದನ್ನು ತಾನೇ ಯೋಚಿಸಬೇಕು' ವಿಜಯಮ್ಮ ನುಡಿದಾಗ ಅಪೂರ್ವ ತಡೆಯಲಾರದೇ ಕೇಳಿದಳು,

'ಅಷ್ಟು ಸಣ್ಣ ವಯಸ್ಸಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಕೊಲೆ ಮಾಡುವಂಥ ಕಾರಣ ಏನು ಒದಗಿ ಬಂದಿತು ಆಂಟಿ?. ಅವ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಯಾರನ್ನ..?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಾಗ ವಿಜಯಮ್ಮ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾದರು.

'ನಾನು ಒಲೆ ಮೇಲೆ ಹಾಲಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ ಅಪೂರ್ವ' ಎಂದವರೇ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರಲಾರದೇ ಎದ್ದು ಹೋದರು. ವಿಜಯಮ್ಮ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ತನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತನಗೇನೂ ಹೇಳುವ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅರಿವಾಯಿತು. ಮೊದಲೇ ನೊಂದಿರುವ ತಾಯಿಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಾನು ಅನಗತ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ನೋಯಿಸಿಬಿಟ್ಟೆ ಎನಿಸಿ ಕಸಿವಿಸಿಯಾಯಿತು.

ಸೂರ್ಯನ ನಡವಳಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಅವಳಿಗೆ ಯೋಚಿಸುವಂತಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸದವಕಾಶವಿರುವಾಗ ಸೂರ್ಯ ಅದನ್ನು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಿರುವನೇಕೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಅರಿವಾಗಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಸ್ನೇಹ ಹಸ್ತ ಚಾಚಿ ಬಂದಿದ್ದ ಸಜ್ಜನ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸೂರ್ಯ ಇವನೇನಾ ಎಂದೆನ್ನಿಸಿತ್ತು. ಅವನ ಮನಸಲ್ಲೇನಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಲು ಅವನ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಬಂದಾಗ, ಸೂರ್ಯ ಮಂಚದಲ್ಲಿ ಅಂಗಾತ ಮಲಗಿ ಸೂರು ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

'ನಾನು ಒಳಗಡೆ ಬರಬಹುದಾ..?' ಅವಳು ಮೃದುವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಾಗ ಅವನು ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ಬಿಗುವಾದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅಸಮಾಧಾನ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತ,'ಯಾಕೆ ಬಂದಿದ್ಯಾ ಅಂತ ಗೊತ್ತು ನನಗೆ' ಎಂದ.

ಅವಳು ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಯೇ ನಿಂತು,'ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇನಿದೆ? ನಿಮ್ಮಂದೇಗೆ ನೀವು ಆಸರೆಯಾಗೋದು ನಿಮ್ಮ ಧರ್ಮ' ಎಂದಳು ಒತ್ತಿ.

'ನನ್ನಿಂದ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ... ನನ್ಗೆ ಅದೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂದ.

'ಬರುವುದಿಲ್ಲವಾದರೆ ಕಲಿತರಾಯಿತು..ಅದೇನು ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯೆನೇ?' ಅವಳು ಸೂರ್ಯನ ಅಳುಕನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಹಗುರವಾದ ದನಿಯಲ್ಲೆಂದಳು.

'ನೀನು ಹೇಳಿದಷ್ಟು ಸಲೀಸಾಗಿ ಏನೂ ನಡೆಯಲ್ಲ.. ನಾನು ಓದದೇ ಇರುವವನು. ಅಲ್ಲದೇ ..ಅಲ್ಲದೇ..!'ಎಂದು ಮುಂದೆ ಹೇಳಲಾಗದೇ ಮಾತು ಕ್ಷಣ ನಿಲ್ಲಿಸಿದವನು ಮತ್ತೆ, 'ನನ್ನಿಂದ ಅದೆಲ್ಲಾ ಆಗಲ್ಲ.. ನೀನು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಬೇಡ.. ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ ನನ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಜನ ಇಷ್ಟಪಡಲ್ಲ..ನಾನು ಜೈಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದವನೂಂತ ತಿಳಿದರೆ ಯಾರೂ ನನ್ನ ಸ್ವೀಕರಿಸಲ್ಲ..'

'ಅದು ನಿಮ್ಮ ಕೀಳರಿಮೆ ಸೂರ್ಯ.. ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವೇ ಹೀಗೆ ಅದುಮಿರಿಸಿಕೊಂಡರೆ, ನೀವು ಬೆಳೆಯೋದು ಹೇಗೆ...?' ಅವನ ಮನೋಭಾವ ಅರಿವಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಕಳವಳ ಮೂಡಿತು.

'ಕೀಳರಿಮೆ ಅಲ್ಲ ಅಪೂರ್ವ.. ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ..ದುಡುಕಿ, ಅವಿವೇಕದಿಂದ ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪು .. ಕಾರಣಗಳಿರಲಿಲ್ಲ.. ಹುಚ್ಚು ಆವೇಶ..ಉದ್ದೇಶವಿಲ್ಲದೇ ನನ್ನಿಂದ ಒಂದು ಹತ್ಯೆ ನಡೆದು ಹೋಯಿತು. ಆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ನನ್ಗೆ ಸಮಯ ಬೇಕು..'

'ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಕ್ಕೂ, ಕೀಳರಿಮೆಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ ಸೂರ್ಯ.. ಅದನ್ನು ನೀವು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನೀವು ಈ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಹೊರ ಬರಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ ಕೀಳರಿಮೆಯಿಂದ ಹೊರಬಾರದಿದ್ದರೆ ಚಿಪ್ಪಿನೊಳಗೆ ಆಮೆ ಹುದುಗಿದಂತೆ ಮಂಕಾಗಿ ಹೋಗ್ತೀರ.. ನನ್ನನ್ನು ಸ್ನೇಹಿತೆಯಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ರಲ್ಲಾ.. ನನ್ನ ಅಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿ ಕೊಡ್ತೀರಾ..?'

ಅವಳ ಬಿನ್ನಹ ಸೂರ್ಯನ ಬಾಯಿ ಕಟ್ಟಿಸಿತು.

'ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯಾವಕಾಶ ಬೇಕು' ಎಂದ.

ಅವನನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವಳಿಗರಿವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊರಡಲು ಅನುವಾದಳಾದರೂ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ತುಂಬಾ ಸೂರ್ಯನ ವರ್ತನೆಯನ್ನೇ ಮೆಲುಕು ಹಾಕುತ್ತಿತ್ತು. ಇದೇ ಮನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅವನು ಖಿನ್ನತೆಗೆ ಜಾರಬಹುದೆಂಬ ಕಳವಳ ಮೂಡಿತು. ಅವನ ಮನಸ್ಸು ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಕೀಳರಿಮೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿರುವುದು ಅವನನ್ನು ಅದರಿಂದ ಹೊರತರಬೇಕಾದರೆ, ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಯಾವುದಾದರೂ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬೇರೆ ದಿಕ್ಕಿನತ್ತ ಹೊರಳಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಅವನು ಗೆಲುವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ! ಆದರೆ ಅದರ ಮಾರ್ಗ ಹೇಗೆ..? ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋದ ನಂತರ ತರಗತಿಗಳಿದ್ದರಿಂದ, ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ ಅನಂತರ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಂಜೆ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದ ಬಳಿಕ ವಿಜಯಮ್ಮ ಸೂರ್ಯನ ನಡವಳಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕಳವಳಗೊಂಡು ಅಪೂರ್ವಳ ಎದುರು ಅದನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು.

'ಸೂರ್ಯ ಏಕೋ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಂಕಾಗಿದ್ದಾನೆ ಅಪೂರ್ವ.. ನಮ್ಮ ವಠಾರದವರೆಲ್ಲ ಒಂದಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಅವನ ವಿರುದ್ಧ ಮಾತನಾಡಿದ್ದು ಅವನಿಗೆ ಅರಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ.. ಹೊರಗೆ ಹೋಗಲು ಹಿಂದೇಟು ಹಾಕ್ತಿದ್ದಾನೆ..'

'ನಾನೂ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅವನ ಬಳಿ ಮಾತನಾಡ್ತಿದ್ದಾಗ, ನನಗೂ ಹಾಗೆ ಅನ್ನಿಸಿತು ಆಂಟಿ'

'ಈಗೇನಮ್ಮಾ ಮಾಡೋದು..? ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಮಗ.. ಹೀಗಾದ್ರೆ ಹೇಗೆ..?' ಅವರಿಗೆ ಅಳುವೇ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.

'ಚಿಂತೆ ಮಾಡ್ಬೇಡಿ ಆಂಟಿ.. ಅವ್ರೆದ್ದು ನೀವು ಆದಷ್ಟೂ ಸಹಜವಾಗಿರಿ.. ಏನು ಮಾಡೋದು ಅಂತ ನಾನು ಯೋಚಿಸ್ತೀನಿ..!' ಇವರಿಬ್ಬರು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ರಾಯರು ಕೂಡ ಬೇಗನೇ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು.

'ಏನು.. ಇಬ್ರೂ ಗಹನವಾದ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವಂತಿದೆ..!'

ರಾಯರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ವಿಜಯಮ್ಮ ಅವರ ಬಳಿಯೂ ತಮ್ಮ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಅರುಹಿದರು.

'ನಾನೂ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚ್ನೆ ಮಾಡಿದೆ.. ಅವ್ನು ಈಗಷ್ಟೇ ಮನೆಗೆ ಸೇರಿದ್ದಾನೆ.. ಈಗ್ಲೇ ನನ್ನ ಜೊತೆ ಬರೋ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲ.. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ಮನೆ ವಾತಾವರಣ, ಹೆತ್ತವರ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಅನುಭವಿಸಲಿ.. ಆಗ ಅವನ ಒರಟುತನ ಕಮ್ಮಿ ಆಗುತ್ತೆ.. ಮೆದುವಾಗ್ತಾನೆ.... ಅವ್ನು ಬೆಳೆದ ವಾತಾವರಣ ಸರಿ ಇಲ್ಲದ ಕಾರಣ ತುಂಬಾ ಒರಟುತನವಿದೆ.. ನಾವು ಆದಷ್ಟೋ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹದಿಂದಿದ್ದು ಅವನನ್ನು ನಮ್ಮ ದಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು.. ಕಲ್ಲಾಗಿರುವ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಭಾವುಕತೆ ಮೂಡಬೇಕು'

'ನನ್ಮಾತಿಗೆ ನೀವು ಆಗ ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ.. ಇಂದು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ.. ನಿಮ್ಮ ಹಠ ಸಾಧನೆ ನಿಮ್ಗೆ ಹಿರಿಮೆಯಾಯಿತು..ಈಗ ಈ ಮನೋವ್ಯಥೆ ಅನುಭವಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿ ಬೇಕಿತ್ತ..?' ವಿಜಯಮ್ಮನ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯ ನುಡಿಗಳಿಗೆ ರಾಯರ ಮುಖ ಕಳೆಗುಂದಿತು. ಪತ್ನಿಯ ಎದುರು ನಿಲ್ಲದೇ ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆಯಲೆಂದು ಬಚ್ಚಲಿನತ್ತ ನಡೆದರೆ, ವಿಜಯಮ್ಮ ಸೆರಗಿನ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಂಚನ್ನು ಒರೆಸುತ್ತಾ ಎದ್ದು ಹೋದರು.

(ಸಶೇಷ)